

Poul Erik Søe 1937-2008.

Mindeord efter begravelsen i Agri kirke 12/3 2008. Trykt i Bornholms Tidende.

Af Karsten Thorborg

Poul Erik Søe på talerstolen på Lønne Højskole

Et højskoleophold er kort, men intenst. - For mange mennesker er det livsbekræftende og for nogle ligefrem livsforandrende. Sådan var det for Bente og mig, da vi i 1982 var på sommerkursus på Uldum Højskole hos Poul Erik og Charlotte. Vi ville fra da af være højskolefolk, og standarden var sat. Det var en inspiration for livet som vi har prøvet at leve op til i vores tid som forstanderpar på Bornholms Højskole. Jeg tænker selvfølgelig ikke på kunstnersindets sproglige opvæld. Det var helt Poul Eriks eget. Men i forsøget på at skabe trygge rammer for menneskeligt samvær og personlig udvikling. Det glædede os derfor, at han tog imod indbydelsen til at tale hos os på højskolens 100-års dag i 1993.

I vore dages stadig mere gennemorganiserede samfund skabte Poul Erik og Charlotte en menneskevarm, eftertænksomhedens niche på deres helt egne højskole i Lønne. Der var frit udsyn og frit slag til alle sider. Det er ikke svært at sidde i sin ensomme ravnekrog og have stærke meninger. Det er sværere at skulle leve af det. Men når Poul Erik stod på talerstolen eller skrev sine

betragtninger på nettet, konfronterede han flokmentaliteten med sit frihedssyn, og mennesker strømmede til og tog hjem med et overvældende personlighedsindtryk og med følelsen af, at det ikke var deres egen ydmyge menneskelighed der var noget galt med.

Det er kun godt 1½ år siden, Bente og jeg sidst var gæstelærere på Lønne Højskole. Og vi genopfriskede vores oplevelse af Poul Eriks omfattende og krøllede viden, hans sproglige fantasi og hans underfundige lune. Han havde en helt særegen aura, når han stod på talerstolen eller fortalte i bussen. Det gik over stok og sten. Og vi tilhørere forstod, at ordene havde rod i et dybt personligt syn på mennesker og forhold i nutid og fortid.

En samtale med Poul Erik kunne godt opleves som krævende, for han var lynhurtig i opfattelsen, og han så ud fra sit værdibårne syn lige ind i sagens kerne, så en anden én måtte kridte skoene. I banal forstand synes jeg egentlig ikke, han var nogen samtalens mester. Dertil var han bag hjerteligheden ofte både sky og for kritisk-vagtsom i det personlige møde. Sammensat som han var, forventede han både tilslutning og modsigelse. Men under denne hans blufærdige distance lå en længsel efter et dybere samvær. - At mærke det var livgivende.

Med Poul Eriks død har Danmark mistet en original stemme og vi en sjælden ven. Vore tanker går i taknemmelighed til Charlotte og til børnene.

Æret være hans minde!